

Kastanjete na verižici jutra

Zrak na zadnjem liku sfumata

Na gosto se prerazporedi.
Dihajo ga lahko osamo izbranci.
Čista mesečina se ga oprime.
Sonce ga odrine na rob veselja.

Včasih je rožnat,
drugič spet zlat ali srebrn.
Pihalci stekla ga uporabljajo.
Kovači ga imajo globoko v peči.

Rdeča Kapica ga je dala volku.
Ostržek ga je imel na konici nosu.
Janko in Metka sta ga pojedla.
Pika Nogavička mu je sešila srajčico.

Skozi eter gre.
Vanj piha veter.
Zemljina atmosfera ga je polna.

Marseillska himna zibajočih se luči

Noč je.
Temno je.

Edini vir svetlobe
so zibajoče se luči,
ki pa so predaleč stran.

Sliši se Marseljeza.
Himna himen.

Kje je razgreto kolo?
Kje je modificiran teren?
Kje so kosilnice?

Šakali mrcvarijo trupla.
Iz glave skačejo strahovi.
Na policijski postaji izprašujejo osumljenca.

Ciprese julija in avgusta

Ravno ta čas je pravi zanje.
Kot da bi rasle poševno
in ne vertikalno.

V zelenem so.
Ta barva jim pritiče.
So pa tudi zelo visoke.

Julija in avgusta
se razbohotijo
kot cesarska vprega.

Zelo lepo se skladajo in ujemajo z grobovi.
So pač okras vsakega pokopališča.
Ljudje jih občudujejo.

Kot stražarji so.
Stražijo žive in mrtve.

Kastanjete na verižici jutra

Cela vrsta jih je:
Lesenih, plastičnih, kovinskih ...
Njihov tlesk je vsemogočen.

Obstopimo jih.
Ker so preudarne.
Ker so zlata vredne.

Pojavijo se in izginejo.
To je njihova skrivnost.
To je njihovo življenje.

Kastanjete!
Na verižici jutra.
Na samotnih poteh.

Zelo lepo jih je poslušati.
Zelo lepo jih je držati na ali v dlaneh.